

19 Οκτωβρίου 2023

Η εποχή του Παρακλήτου

/ Επικαιρότητα

Νίκος Ορφανίδης, Δρ Φιλολογίας-Λογοτέχνης

Είς τὸ

μέσον ὅλης αὐτῆς τῆς φρίκης πὸ ἡ ἀνθρωπότης βιώνει αὐτὲς τὶς μέρες, μέσα σ' αὐτὸ τὸ αἷμα καὶ τὸ θάνατο, τοὺς βομβαρδισμούς, τὶς πόλεις πὸ ἰσοπεδώνονται,

τὰ κτήρια ποὺ καταρρέουν, τὴ στάκτη καὶ τὸν καπνὸ, τὶς μηχανὲς τοῦ θανάτου, τὰ παιδάκια ποὺ ψάχνουν τοὺς γονεῖς τους καὶ τὰ ἄλλα μὲς στὰ νοσοκομεῖα, μὲ τὸ κακὸ ποὺ περιπατεῖ πλέον στοὺς δρόμους, μὲ τὴ λύσσα τοῦ δαίμονος νὰ ἐπισκιάζει τὴ ζωὴ μας, σκέφτομαι πὼς δὲν μᾶς ἀπομένει τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ἡ προσευχὴ καὶ ἡ νηστεία, κατὰ πὼς μᾶς δίδαξε ὁ Κύριος:

«Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἄνθρωπός τις ἐκ τοῦ ὄχλου εἶπεν τῷ Ἰησοῦ· διδάσκαλε, ἦνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον. Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ρήσσει αὐτόν, καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν... Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτὸν τῆς χειρὸς ἤγειρεν αὐτόν, καὶ ἀνέστη. Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν, ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελεθεῖν εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.»

Νηστεία καὶ προσευχὴ χρειάζεται τις μέρες αὐτὲς τῆς φρίκης. Ὅλα ὅσα ζοῦμε καὶ πάλι στὸν τόπο τῆς ἱστορίας παραπέμπουν στὸν τρόπο τοῦ δαίμονος. Στὸ ἀπόλυτο κακό. Στὸν τόπο καὶ τὸν τόπο τοῦ παράλογου.

Σκέφτομαι τοὺς στίχους τοῦ Σεφέρη μὲ τὸ τέλος τοῦ ἄλλου Πολέμου, λίγο πρὶν τὴν ἔναρξη τοῦ ἀγῶνος τῆς Κύπρου:

«Δὲν ἀργεῖ νὰ καρπίσει τ' ἀστάχυ
δὲ χρειάζεται μακρὸ καιρὸ
γιὰ νὰ φουσκώσει τῆς πίκρας τὸ προζύμι,
δὲ χρειάζεται μακρὸ καιρὸ
τὸ κακὸ γιὰ νὰ σηκώσει τὸ κεφάλι,
κι ὁ ἄρρωστος νοῦς ποὺ ἀδειάζει
δὲ χρειάζεται μακρὸ καιρὸ
γιὰ νὰ γεμίσει μὲ τὴν τρέλα,
νῆσος τίς ἐστι...»

«Κύριε, βόηθα νὰ θυμόμαστε
πῶς ἔγινε τοῦτο τὸ φονικὸ-
τὴν ἀρπαγὴ τὸ δόλο τὴν ἰδιοτέλεια,
τὸ στέγνωμα τῆς ἀγάπης-
Κύριε, βόηθα νὰ τὰ ξεριζώσουμε...»

Ἔτσι κι ὁ ποιητὴς συμπληρώνει τὸ ποίημά του μὲ τὴν ἀναφορὰ ἢ τὴν καταφυγὴ στὴν προσευχὴ.

Νηστεία καὶ προσευχὴ χρειάζεται μέσα στὴν ἀγριότητα τῶν καιρῶν. Μέσα στὴν

ἀπόλυτη φρίκη. Καὶ τὴν ἀπόλυτη βαρβαρότητα. Καὶ σκέφτομαι, ἔτσι εἰς παραμυθίαν πάντων ἡμῶν, πῶς ἔχουμε εἰς παρηγορίαν καὶ παραμυθίαν τὶς καθημερινὲς Θεῖες Λειτουργίες, μὲ τὶς ὁποῖες γαληνεύει καὶ ἀνασαίνει καὶ ἀγιάζεται ἡ πλάση, ὅπως ἔλεγε ὁ ἅγιος Πορφύριος. Κι ἀκόμα πῶς ἔχουμε τὸν Οὐρανὸ νὰ μᾶς σκέπει, μὲ τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους του καὶ μὲ τὴν Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν. Μὲ τὴ Χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου. Ἐνα μόνο ἔχουμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι, μαζὶ κι ὅλη ἡ οἰκουμένη: Νὰ μάθουμε νὰ προσευχόμεσθε γιὰ ὅλους τοὺς ἀθώους τοῦ κόσμου τούτου. Γιὰ ὅσους ὑποφέρουν. Καὶ πρωτίστως γιὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδάκια κι ὅσους μαρτύρησαν καὶ μαρτυροῦν καθημερινά.

Εἴμαστε στὴν ἐποχὴ τοῦ Παρακλήτου. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Παράκλητος μᾶς παρηγορεῖ στὸν τόπο τῆς Ἱστορίας. Κι ἕνας Θεὸς ξέρει, πόσο χρειαζόμεσθε τὴν παραμυθία καὶ τὴν παρηγορία. Μαζὶ καὶ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν αἰσιοδοξία. Καὶ τὴ χαρά.

Λόγο παρακλήσεως, λοιπόν, ὀφείλουμε νὰ καταθέτουμε καὶ λόγο ἐλπίδος καὶ λόγο ἀναψυχῆς, γιὰ νὰ μιλήσουμε καὶ μὲ ἄλλους ὄρους. Ὅλα τὰ ἄλλα, δὲν χρειάζονται. Ἄς γεμίζουμε τὶς ἐκκλησίες μας προσευχόμενοι, μετέχοντες τῆς εὐχαριστιακῆς σύναξης καὶ κοινωνοῦντες τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Νηστεία καὶ προσευχὴ μᾶς χρειάζεται καὶ λόγος παρηγορίας καὶ παραμυθίας καὶ χάριτος.

Θυμίζω ὀλοκληρώνοντας αὐτὸ τοῦ ἁγίου Ἰωαννικίου, ποὺ ἐκφωνοῦμε στὴν Θεία Λειτουργία: «Ἡ ἐλπίς μου ὁ Πατήρ, καταφυγὴ μου ὁ Υἱός, σκέπη μου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, Τριάς ἅγια, δόξα σοι.»

Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ φοβόμαστε. Γιατὶ «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλει τὸν φόβον».

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN